

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. E. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2021, č. j. 60 Az 56/2020 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2021, č. j. 60 Az 56/2020 - 52, a vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-603/DS-PR-D06-2020.
- II. Návrh na vydání předběžného opatření **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-603/DS-PR-D06-2020, zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu pro její nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň rozhodl, že Německo je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností spojenou s žádostí o přiznání odkladného účinku. Důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spatřuje v tom, že případné předání do Německa by představovalo nepřiměřený intenzivní zásah do jeho práva na rodinný život. Na území České republiky se totiž nachází jeho nezletilá dcera a těhotná přítelkyně. Předáním by byla způsobena vážná újma i dceři stěžovatele, což by bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Případný zásah je zintenzivněn také pandemií onemocnění SARS CoV-2, kvůli které dochází k omezení přeshraničního pohybu.

[3] Následně stěžovatel doručil kasačnímu soudu dne 23. 2. 2021 také návrh na vydání předběžného opatření spočívajícího v tom, aby žalovanému bylo zakázáno činit kroky směřující k realizaci předání stěžovatele do Německa. Tento návrh stěžovatel rovněž odůvodnil výše popsanou rodinnou situací, a dále uvedl, že realizací předání by bylo rovněž zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.

[4] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil. Uvedl, že tvrzení stěžovatele nepředstavují nenahraditelnou újmu a situace stěžovatele není natolik výjimečná, aby odůvodňovala přiznání odkladného účinku. Dle žalovaného nejsou splněny podmínky § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy podmíněna kumulativním splněním dvou podmínek: (i) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud shledal splnění uvedených podmínek.

[7] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku svými rodinnými vztahy na území České republiky. Shodně odůvodnil rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému krajský soud usnesením ze dne 4. 1. 2021, č. j. 60 Az 56/2020 - 27, vyhověl. Pro posouzení věci je klíčové, že nedojde-li k odkladu právních účinků napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí nucen opustit území České republiky. Tím by mohlo být dotčeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tyto skutečnosti, stejně jako věk nezletilé dcery a těhotenství přítelkyně stěžovatele vzal Nejvyšší správní soud v potaz při poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele v případě nepřiznání odkladného účinku považuje Nejvyšší správní soud za podstatný, protože by mohlo dojít k tomu, že bude muset opustit území České republiky již předtím, než bude řízení skončeno, přičemž s ohledem na přetrvávající epidemickou situaci by stěžovateli po velmi dlouhou dobu mohlo být zabráněno prakticky v jakémkoliv kontaktu s jeho nezletilou dcerou. Nutno rovněž zdůraznit, že v nejbližší době očekává s přítelkyní narození dalšího dítěte.

[8] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelem tvrzená újma je nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. První podmínka je tak splněna.

[9] Co se týče podmínky uvedené na druhém místě, uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 13).“

[10] Podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III [p]řemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci

pokračování

dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy dle citovaného ustanovení neznemožní definitivně výkon správního rozhodnutí, neboť jeho přiznáním se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají. Tato skutečnost přitom nic nemění na tom, že stěžovatel je i nadále zajištěn a jeho možnosti jak případně narušovat veřejný zájem České republiky jsou prakticky vyloučeny. Jediným veřejným zájmem, který může být narušen, je zájem na včasném vyřešení situace stěžovatele, který na území České republiky pobývá neoprávněně. Intenzita narušení tohoto veřejného zájmu je vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku velmi nízká. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že je splněna také druhá podmínka, neboť přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Vycházel přitom z jeho specifické rodinné situace, která je do značné míry podobná jako v případě usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 - 37, ve kterém zdejší soud rovněž shledal důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud považuje zároveň za vhodné zdůraznit, že žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

[12] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. s. ř. s.).

[13] Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel po podání kasační stížnosti podal rovněž návrh na nařízení předběžného opatření. Cílem předběžného opatření bylo zabránit žalovanému v předání stěžovatele do Německa. V usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 39, se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval vztahem předběžného opatření a odkladného účinku a konstatoval, že „[v]ydání předběžného opatření tak může připadat do úvahy typicky v těch situacích, kdy samotné přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti nemůže zatímní poměry účastníka dostatečně ochránit nebo tam, kde nebudou pro jeho přiznání splněny podmínky, ale přesto bude na místě některé dopady správního orgánu zmírnit. Zákon tedy nově dovoluje žádat o předběžné opatření i tam, kde lze podat návrh na přiznání odkladného účinku. Přesto to však neznamená, že by předběžné opatření a odkladný účinek bylo možno volně zaměňovat, respektive že by návrhovatel mohl libovolně volit mezi tím či oním instrumentem ochrany svých zatímních poměrů. Odkladný účinek zůstává speciálním institutem ve vztahu k obecnějšímu předběžnému opatření. Je jistě představitelné, že žalobce (stěžovatel) uspěje jak co do přiznání odkladného účinku, tak i co do vydání předběžného opatření, to ovšem jen v takové záležitosti, kam prostě přiznání odkladného účinku »nedosáhne«. Žalobce (stěžovatel) se tedy bude předběžným opatřením domáhat něčeho, co nelze vyřešit jen odkladem některého z účinků správního rozhodnutí.“

[14] Návrhem na vydání předběžného opatření se stěžovatel snažil dosáhnout stejného cíle (zabránění svého předání do Německa do skončení řízení o kasační stížnosti) jako návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nastala tedy situace popisovaná citovaným usnesením, kdy se stěžovatel domáhal téhož cíle dvěma instituty. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přiznal tímto usnesením kasační stížnosti odkladný účinek, stal se návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření bezpředmětným. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti totiž došlo k sistaci účinků rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-603/DS-PR-D06-2020, které není vykonatelné, a tedy není způsobilé vyvolat předpokládané následky. Cíle, kterého se stěžovatel domáhal, tak bylo dosaženo, přičemž nezbyl prostor, kam by přiznání odkladného účinku dle citovaného usnesení rozšířeného senátu „nedosáhlo“. Stěžovatele totiž

není možné do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem s ohledem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předat do Německa v návaznosti na rozhodnutí ze dne 11. 11. 2020, č. j. OAM-603/DS-PR-D06-2020. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření pro bezpředmětnost zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu